

Farlig media

Om man läser dagstidningar eller tittar på tv-nyheterna kan man allvarligt börja betvivla demokratin i vårt land. Förfärande inslag berättar om politiker som ljuger, fuskar, super och är allmänt inkompetenta. Ja, frågan är om inte alla förtroendevalda är genomkorrupta. Ministrar, myndighetschefer, riksdagsmänniskor, fackpampar - alla är enligt rubrikerna hin håles bundsförvanter. Och betalt ska de ha, de jävlarna! Fly förbannad blir man. Så ut med dem bara! Ja, så avgår de och nya jeppar dyker upp på arenan för massmedierna att nagelfara in på bara skinnet. För alltid finns det nån skit som tilldrar sig allmänhetens intresse; Någon obetald dagisavgift, en tokig felsägning eller ett lyte som kan poängteras i det oändliga. Ibland begår myndighetspersoner större misstag än så. De utvisar traumatiserade barn eller vuxna asylsökande som i sina hemländer hotas av tortyr. Men det kan vara svårt att förstå vilka fel som har störst dignitet. Bristande katastrofberedskap eller inköp av Toblerone får till exempel lika stora rubriker. Men det kanske inte spelar någon roll? Huvudsaken är att en politiker har gjort ett misstag, så att vi får bekräftat det vi börjar ta för en sanning, nämligen att ingen förtroendevald egentligen är värd förtroendet.

Demokrati är bland annat när ett lands fria press ostraffat kan ägna sig åt att kölhala makten. Det är dessutom absolut nödvändigt. All makt är suspekt och bör ifrågasättas. Frågan är om det är det enda pressen ska ägna sig åt?Vore det inte på sin plats att också informera om att de folkvalda ibland gör sina jobb, att de uträttar ett och annat som förbättrar samhället, och att de sliter - ibland dygnet runt om det kniper - för att Sverige ska fungera.

Ibland drömmer jag om en presskonferens där reportrarna skriker: Erkänn! Erkänn att ni har minskat budgetunderskottet! Erkänn att ni har förbättrat de ekonomiska förutsättningarna för ensamstående föräldrar! Och vad menar ni med att ge skolan ökade resurser?

Men det är det aldrig någon reporter som gör, fast det kan vara dagens sanning. De enda som berättar om politiska framgångar är politkerna själva, och hur trovärdigt låter det?

Demokrati fungerar inte utan fri press, men en press som enbar häcklar makten försvagar demokratin. Jag efterlyser en allsidigare rapportering om vad de folkvald sysslar med. Inte ibland, som om det vore någon slags kuriosa för högstadieelever, utan varje dag i alla medier för alla medborgare.

Tyvärr brukar det bara ske ungefär vart femtonde år när en politiker blir mördad. Först då brukar man få veta något om deras förtjänster, men det är så dags då. Jag skulle vilja veta det medan de lever och är valbara.

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 3 mars 2005